

EDWIN EN LIESBETH REDEN NAAR DE ZUIDPOOL IN EEN VOERTUIG OP ZONNE-ENERGIE

SNEEUWSTORMEN EN MIN 30°

Edwin (52) en Liesbeth (50) ter Velde uit Zaandam reden in een van afvalplastic gemaakt voertuig op zonne-energie naar de Zuidpool. Met deze missie wilden zij laten zien dat je afvalplastic prima kunt hergebruiken. "We hopen hiermee andere mensen te inspireren."

Echte avonturiers of sensatiezoekers waren Edwin en Liesbeth eigenlijk nooit. Ze hielden van zeezeilen en gingen weleens op fietsvakantie. "Maar het grootste avontuur in ons leven was eerder het opvoeden van onze drie kinderen", lacht Edwin. Toch reed het stel dit jaar in een van afvalplastic gebouwde zonnewagen naar Antarctica. Een reis van 2.300 kilometer door de sneeuw. Zonder verwarming, zonder enige vorm van comfort. Niet omdat ze zelf zo graag zo'n Spartaanse tocht wilden maken, maar om de wereld te laten zien dat je plastic kunt hergebruiken en dat het mogelijk is om dertig dagen zónder fossiele brandstoffen op Antarctica te leven.

ZELF IETS DOEN

Het begon allemaal met de enorme berg afval die Liesbeth weer eens over hield nadat ze gekookt had. "Edwin en ik hebben daarna de vuilnisbak omgekeerd om te kijken wát we nu eigenlijk weggooiden. Het grootste deel bleek plastic te zijn. En dat wilden we niet meer. In eerste instantie dachten ook wij: laat de overheid of het bedrijfsleven dat maar oplossen. Maar waarom zou je het niet zélf doen? We gingen op een andere manier boodschappen doen en namen overal ons eigen verpakkingsmateriaal mee naar toe. Zo brachten we onze eigen bakjes voor vlees mee naar de slager. Inmiddels is ons hele huishouden vrij van plastic."

STENEN VAN AFVALPLASTIC

Edwin en Liesbeth schaften een compostbak aan, deden de auto weg en besloten uiteindelijk ook te stoppen met hun bedrijf. "Wij wilden ons volledig gaan richten op het verminderen van plastic. Om extra aandacht te vragen voor het probleem, ontstond het idee voor de expeditie naar Antarctica", vertelt Edwin. Liesbeth: "We kozen voor Antarctica omdat dat het enige van de zes werelddelen is dat niet bewoond is en waar dus geen plastic afval is." Met behulp van 3D-printers maakte Edwin bouwstenen van afvalplastic. Met die stenen is het voertuig in elkaar gezet. Na een aantal testritten op IJsland en een grondige voorbereiding begonnen Edwin en Liesbeth aan hun expeditie. "Beter voorbereid dan wij kon je niet zijn. We leerden hechten en verbanden aanleggen, oefenden in een vriescel, trinden met ons slaapschema, deden aan krachttraining om de zonnepanelen te kunnen tillen. Edwin bestudeerde de weersomstandigheden op de Zuidpool en maakte daaruit op dat we hooguit twee tot drie dagen slecht weer zouden hebben."

EEN WITTE MUUR

De werkelijkheid bleek anders. Slechts vier dagen was de lucht wolkeloos en scheen de zon. De rest van de tijd zochten Edwin en Liesbeth zich een weg door een witte, mistige wereld. "We zagen geen diepte, alleen een witte muur. Je hebt het gevoel dat je in een straat rijdt, terwijl je je in een onmetelijk groot gebied bevindt", vertelt Liesbeth. Hevige sneeuwstormen joegen langs het voertuig. Buiten was het min dertig graden. Door het gebrek aan zon raakte de accu leeg en moesten ze meerdere keren noodgedwongen stoppen om hem weer op te laden. "Ik baalde daar erg van, want ik wilde vooruit. Het eindpunt halen", zegt Liesbeth. Edwin: "Er zijn momenten geweest dat we dachten: wat doen we hier? Waarom moeten wij de wereld zo nodig laten zien dat dit mogelijk is?" In de striemende

kou en wind waagde hij zich naar buiten om de zware zonnepanelen naar binnen te halen. "Soms deed ik dat uit voorzorg, omdat ik bang was dat ze kapot zouden gaan. Maar Liesbeth wilde dan liever doorrijden."

SAMEN IN NIEMANDSLAND

Op kleine meningsverschillen na wisten Edwin en Liesbeth zich samen goed te redden in het onherbergzame niemandsland. "We kennen elkaar door en door en hebben samen op zee gezeild. Daardoor weten we wat we aan elkaar hebben", verklaart Liesbeth. "Hoe zwaar het soms ook was, je komt ook tot rust. Het gevoel van tijd verdwijnt. Het is de hele dag door licht. Je bent ver weg van de wereld en leeft meer in het nu. Vooruit denken doe je niet meer. En de wijsheid van de sneeuwvlakte is zo bijzonder."

EINDPUNT NIET GEHAALD

Vanwege de barre weersomstandigheden haalden Edwin en Liesbeth het eindpunt niet. Op de 82ste breedtegraad keerden zij terug naar het basiskamp. "De reis zou anders te lang duren en dan konden we niet meer op eigen kracht terug", legt Liesbeth uit. "Bij thuiskomst beseften we pas goed wat we hadden gedaan. De weersomstandigheden waren in dertig jaar niet zo extreem geweest. Dat wij dit toch wisten te presteren, geeft een goed gevoel."

DE STRIJD GAAT DOOR

Een volgende stap is de voortzetting van hun stichting Clean2Antarctica en hun Zero Waste Center. "We zien om ons heen dat verschillende bedrijven en consumenten geïnspireerd zijn geraakt en nu ook zero waste toepassen. Maar het kan altijd beter. Natuurlijk is dat moeillijk. Veel mensen zijn eraan gewend om op een bepaalde manier te leven en moeten ineens uit hun comfortzone stappen. Ik zou zeggen: omarm het ongemak. Start klein en durf te experimenteren. Deze nieuwe levensstijl heeft ons in ieder geval veel gebracht en blij gemaakt." ■

'Dat wij dit samen wisten te presteren, geeft een goed gevoel'

